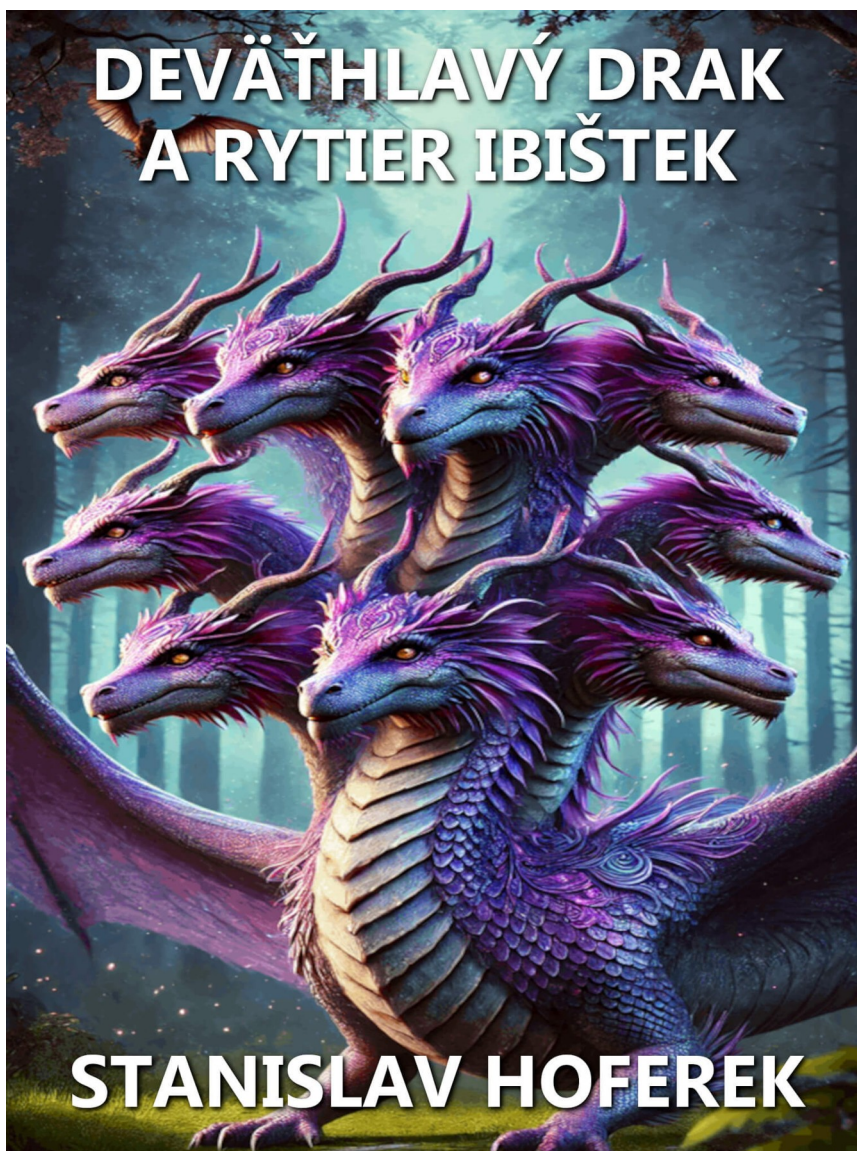

Deväťhlavý drak a rytier Ibišteck

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Miroslav Bendík

O knihe

Čo sa stane, keď sa stretne deväťhlavý drak, jednohlavý človek a bylinka, ktorú niektorí ľudia nenávidia? Krátka zmes aforizmu a poviedky na to skúsi dať odpoveď. Jednoduchý príbeh je nielen o humore, ale i o logike, šanciach a o tom, že niekedy sa môžeme rozhodnúť lepšie, keď môžeme nad niečím aj poriadne porozmýšľať. Stačí len nehrnúť sa do všetkého bezhlavo.

Deväťhlavý drak a rytier Ibištek

„Kráľ, je mŕtvy, nech žije kráľ!“

Otrepanú frázu počúvajú dvorania i mešťania od najrôznejších kráľovských úradníkov či trubadúrov. Privolávajú slávu novému panovníkovi. Väčšina vlády pôvodného kráľa by sa dala zhrnúť do pár krátkych, nie veľmi nápaditých viet. Tak veľa sa toho nestalo. Ani vojny, ani hladomory, ani v oblasti ľudských práv či technológií sa nestalo nič, čo by stálo za reč. Asi jediná zmena je, že odteraz môžu ženy riadiť koč ťahaný koňmi. Stále si ale nemôžu koč kúpiť, nemôžu ho opravovať a nemôžu jazdiť s kočom na kráľovských cestách. Ako na potvoru, kráľovských ciest je čoraz viac. Sú síce v rovnakom stave a bez údržby sa na nej koče rozsypú, ale inak je všetko po starom. Ženy tiež po novom môžu čítať úplne všetky knihy, až na výnimky. Nemôžu čítať knihy o vojnách, remeslách, umení, filozofii či o tom, ako niečo napísať. V praxi to znamená, že kuchárske knihy, ktoré napísali muži, alebo ženy pod mužským menom, idú na dračku. Úspech je to skutočne mimoriadne a po novom čítajú mamičky s malými deťmi i mladé ženy, ktoré majú celú policu zaplnenú všetkými tromi kuchárskymi knihami. Štyrmi, ak sa ráta aj kuchárska kniha pre čarodejnice, kde je to samá žaba, muchotrávka či liečivé zložky tak riedené, že tam ešte pred dvanástimi riedeniami skutočne aj boli.

Nový kráľ organizuje, ako je už zvykom, turnaj. Samozrejmosťou je množstvo kvetov a ozdôb všetkých druhov, vrátane veľkých tabúl, ktoré sú každoročne vyťahované na 1. Máj. Niektoré ešte čiernobiele Kto prejde cez všetky kolá, postupuje k hlavnej, finálnej a najdôležitejšej úlohe. Prvé kolo pozostáva z toho, že by rytier mal zložiť na lopatky ťažkého cvičného panáka, zloženého z dreva a niekoľkých starých plechov. Jednoduchá úloha, no i tú niekto nezvládne. Stačí, ak snažiaci sa rytier dostane silný úpal, slabý infarkt alebo bude tak nešikovný, že si pritom zlomí obidve ruky. Z desiatich rytierov postupujú siedmi.

Druhá úloha je logická a matematická. Napísať všetky čísla od 1 po 100, ktoré sú deliteľné počtom rytierov v danom kole, bez akéhokoľvek zvyšku. Sedmička, štrnásťka, a tak ďalej. Samozrejme, kráľovstvo nemá žiadnu významnejšiu akadémiu či knižnicu, a hovorí sa, že ten najmúdrejší učenec celého kráľovstva si zlomil obidve ruky, dostal menší infarkt, a keďže boli všetci ľahostajní, zomrel na úpal. Čo je na tom pravdy, nie je známe – nikto to nezapísal a šíri sa to len ústnym podaním. Cez toto kolo prešli traja, ale viac so šťastným než s dostatočným vzdelaním. Každopádne slovo úpal sa v tejto krajine rýchlo dostalo do jadra slovnej zásoby. Pri podobných turnajoch je často veľmi dôležitá práca našepkávačov. Tých si cenia natoľko, že môžu našepkávať aj vysoko postaveným ľuďom, ktorí našepkávajú kráľovi.

Posledné kolo turnaja súvisí s estetikou. Vyrezávanie tekvic. Každý dostáva zopár tekvic a nožík. Mnohé tekvice sú z dovozu, nie sú priveľmi čerstvé a práca s nimi je náročná. Po hodine stačí vyhlásiť víťaza. Jednoznačným víťazom je rytier Ďuro s brnením, na ktorom je namaľovaný ibištek. Podarilo sa mu vyrezať najlepšiu tekvicu. Tvár má dve oči a o celé dva zuby viac ako najbližší konkurent. Tekvica má dokonca aj úplne perfektne vyrezanú pleseň. Rytier Ďuro, často známejší ako rytier Ibištek, dostáva potlesk a dokonca aj ponuku práce. Môže vyrezávať tekvice, no maximálne 20 hodín do týždňa. Rozhoduje sa však pre úplne inú prácu. Pre dobrodružstvo. S mečom, nie s malým nožíkom.

„Rytier Ďuro Ibištek, ukázal si svoju silu, svoje logické myslenie i precíznu prácu pri vyrezávaní. Stávaš sa mojim šampiónom. Dones mi hlavu draka a ja ti dám ruku princeznej,“ hovorí kráľ.

„Ďakujem ti, môj kráľ. Okamžite vyrážam. Žiadneho draka sa nebojím!“

Rytier okamžite zistil od miestnych, kde sa nachádza najbližší živý drak. Mal ísť po modrej značke, hlboko do lesa. Sprievodca síce nedávno nelegálne preliezol cez plot do inej krajiny, ale vraj je to jednoduché. Tak teda kráča. Žiadny ďalší človek, žiadny oslík či šarmantná sexi červovlasá slečinka, ktorá by vedela hádzať úsmevmi či vrhacími diskami, ktoré by sa desaťkrát odrazili a pristáli priamo v ruke. Ide len on sám.

„Najbližší drak vraj nie je nejako nebezpečný a vlastne je niekedy celkom milý,“ náhradný sprievodca číta rytierovi úryvok z poznámok pôvodného sprievodcu.

„To bude stačiť. Hádám nikto nechce, aby som išiel niekde na kraj sveta hľadať draka, ktorý by ma jednoducho zožral či spálil na oheň. Drak ako drak. Mne je to jedno.“

Na konci modrej značky nachádza do pňa starého dubu vyškriabaný text.

„Pozor, dobrý drak! Zaujímavé. To si mám dávať pozor na jeho dobrotu a priateľskú povahu? Alebo je naopak dobrý v ničení, v sile ohnivého dychu či má silný, nepreniknuteľný pancier?“

„Naozaj je to dobrý drak.“ odpovedá mu náhradný sprievodca.

„Je to drak. To je dôležité. Môj cieľ. Moja výzva, misia, môj cieľ.“

Po chvíli si rytier všima aj draka. Je v jaskyni, ktorá je mu príliš malá. Trčí mu z nej fialový chvost. Náhradný sprievodca sa ospravedlňuje, že sa musí vrátiť k ohnisku, aby si nespiekol cukety až príliš.

„Vítam Ťa, človek. Podľa oblečenia si rytier, nemýlim sa?“ drak rozpráva rozvážne a pokojne, ako študovaný človek, ktorý má vždy čo povedať, i keď ho ostatní nepočúvajú.

„Som rytier Ďuro, z rodu Ibišteka a ochranca Ibišteka v celom kráľovstve.“

„Tak vitaj pri mojej jaskyni. Nie je veľká, dvaja sa v nej nezmestíme. Ani sám sa do nej dobre nezmestím. Čo Ťa sem privádza?“

Rytier si všíma, ako drak postupne vychádza. Pomaličky cúva. Vidí hlavu. Na jeho prekvapenie vidí po chvíli aj druhú, tretiu či štvrtú hlavu. Začína ich rátať na prstoch. Zastavuje pri deviatke.

„Teda, ty máš ale hláv.“

„To si môžem aj ja povedať. Ty máš zaujímavý počet. Iba jednu. Závidím ti.“

„Ty mne závidíš?“ pýta sa prekvapený rytier.

„Život s deviatimi hlavami nie je jednoduchý. Každý deň bojujem sám so sebou a predsa nie sám so sebou.“

„Prečo?“

„Každá hlava má svoju hlavu. Zober si čokoľvek. Napríklad politiku. Niektoré sú naľavo, iné sú napravo. Mám hlavu, ktorá je ticho, i takú, ktorá nevie prestať kecať. Niekedy sa dohodnúť jednoducho nedá. Zvlášť, keď jedna hlava chce ostatným hlavám či ľuďom dobre, a iná nie. Nechci vidieť hádky o klobúk či o lieky proti bolesti hlavy.“

„Hovorí sa, že viac hláv, viac rozumu.“

„Keď máš múdre i úplne tupé hlavy, tak sa o tom ťažko hovorí. Zvlášť, keď pravidelne nejaké hlavy spia. Len tak, za pochodu. Niektoré si dajú nočnú stráž a strážia oheň, iné spia okamžite. Do toho ten veľmi zlý pocit, že Ťa stále niekto pozoruje.“

„Nebudem ti klamať, prišiel som Ťa zabiť.“

„Zabiť? Ty mňa chceš zbaviť života? A vieš, že nie som žiadna hrozba? Nikomu neublížujem, nikoho ani len nevystraším. Maximálne tak na oslave vypijem viac čaju či vína ako ľudia. To je všetko. Tak mi povedz, rytier, prečo ma chceš zabiť? Aký ošoh z toho budeš mať?“

„Chcem získať ruku princeznej.“

„Ktorej? Tej, čo nadáva ako posledný obkladač? Alebo tej, čo sa nesprchuje?“

„Tej... na B... predkus, chľast, dobrodružstvá, elfovia a čertoviny.“

„No, ako myslíš. Ak ma chceš zabiť, tak si poslúž.“

„Nebudeš sa brániť? Nebudeš ma chcieť pri tom zabiť?“

„Mám síce deväť osobností, ale neberiem to osobne. Poslúž si.“

Rytier berie svoj meč, používa všetku svoju silu a seká do jedného z krkov. Meč sa však odráža, nič nerobí. Žiadne zranenie.

„Čo sa deje?“

„Len taká maličkosť. Som nesmrteľný. Žijem už veľmi dlho. Už som pojedol veľa bobúľ, čo ma mali zabiť, a nič. Snažil som sa sám prebodnúť, ale vidíš, ako to dopadlo. Skoro vždy.“

„Ako skoro vždy?“

„Jeden rytier si zlomil ruky a zlyhalo mu srdce. Bol príliš dlho na slnku.“

„Ako ťa môžem zabiť?“

„Joj, to by si musel ten meč pokropiť krvou z jednorožca. Nemusí byť pravá, to sa len tak hovorí. A mal by si zlomiť kliatbu, vďaka ktorej som nesmrteľný. Ale na chvíľu zadrž. Ešte sa ani nepoznáme. Prvá téma, ktorú preberáme, je moja smrť. Nemyslíš si, že je to hlúpe či nespravodlivé? Môžeme sa rozprávať o literatúre, o histórii, o vede a technike či o meteorológii či seizmickej aktivite. Ale ty zavelíš tému smrť. Moja smrť. Chápeš, ako sa cítim?“

„To je jedno. Prišiel som ťa zabiť.“

„A nie si trochu nedočkavý? Ak chceš, dám ti zoznam drakov, ktorí zabíjajú ľudí, spaľujú úrodu, ničia lode či strážia veľké poklady. Sú trochu ďalej, ale vetu o trpezlivosti a ružiach určite poznáš.“

„Skráť to. Ako ťa môžem zabiť?“

„Ako to mám vedieť? Keby som to vedel, už je dávno po mne.“

„Skúsím ťa posypať koriandrom. Niektorí z mojej dediny tvrdia, že je to absolútne zlo. Nenávidia koriander. Trochu ho tu mám. Počkaj.“

„To vonia dobre. Dáš mi trochu? Joj, to krásne vonia.“

Rytier natiera draka šťavou s koriandrom a ten je úplne nadšený. Cíti, že ho opúšťa kliatba. Dáva pokyn rytierovi a ten znovu seká. Hlava za hlavou padá dole a rytier ich všetky dáva do vreca, ako keby niesol darčeky. Drak sa nebráni a je asi v takom pohybe, ako jabloň pri presvetlovaní orezávaní.

Ešte ten večer donáša všetky hlavy kráľovi a ten je úplne udivený a zmätený. No dal svoje slovo. Má päť dcér. Necháva každej uťať obidve ruky, len najmladšej jednu necháva. Vyvoláva to pobúrenie a hádky medzi dcérami, tak jej dá odstrániť aj tú poslednú, nech sa nevyvršuje. Poriadok by mal platiť pre všetkých. A to všetko pre dobro a pokoj v rodine.

Rytier získava 9 rúk, kráľ dostáva 9 hláv. Nikto sa neteší. Mešťania a dvorania nechápu tento čin, ale popri tom opakujú, že slovo treba dodržať. Rytier odchádza, a rozmýšľa, či by nebolo lepšie toho draka ušetriť. Ako už bolo povedané, viac hláv, viac rozumu. Bezhlavé myšlienky sú niekedy fakt bezhlavé a z toho môže naozaj hocikto stratiť hlavu.

Ďalšie kroky vedú do hostinca. Rytier si objednáva deväť pohárikov. Hádže ich do seba, bez dlhého rozmýšľania. Keď to vidí krčmár, začína sa báť, či dostane za to všetko zaplatené. Rytier mu na to odpovedá, že mu všetko zaplatí a dáva ruku na to. Nie síce svoju ruku, ale to je mu jedno. Dnes zapíja zbytočnú smrť niekoho, kto ho mohol naučiť lepšie žiť. Bude sám, bez kompletnej princeznej a s pocitom, že zbabral všetko, čo sa dalo. Možno ale za všetko môže koriander.

„Rytier, nemohol si zabiť iného draka? Tento nikomu neškodil, ty si žiadnu špeciálnu odmenu nezískal a namiesto slávy ťa čaká len zavrhnutie. Chcel si hanbu, budeš mať vojnu.“

„Kráľ mi dal slovo, ja som mu dal slovo. Normálny obchod, všetko sedí.“

„Načo je taká dohoda? Všetci sú smutní. Zabil si deväť hláv draka, ktorý ťa rozumom prevyšoval. Päť kráľovských dcér sa neožení a namiesto rúk majú preukazy o zdravotne ťažkom postihnutí. Skutočne zlí draci prepadajú nevinných a ty sa tu nalievaš.“

„Máš pravdu, je to potrebné zmeniť.“ odpovedá rytier a rovno sa pýta, kde je najbližšia krčma, v ktorej sa dá dobre napiť aj na dlh, na sekeru. Alebo na halapartňu.